

Cnnb-istu'

REVISTĂ DE OPINIE

- EDIȚIE PREMIUM CU OCAZIA OLIMPIADELOR NAȚIONALE -

- 151,5 ANI DE LA FONDAREA COLEGIULUI -

FONDAT ÎN '94

MAI 2015

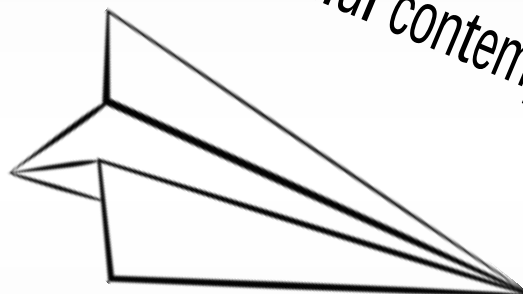
Iubiri de licean

SUMMER IS COMING

Aspecte din viața
adolescentului contemporan

"Comentariul este cea mai
simplă modalitate de a te băga
singur în seamă."

Frumusețea
României

ISSN 1842-029X

Olimpiade, olimpici și alte povești...

La început, adică în primele zile din clasa a cincea, păreau o cutie cu mărgel vorbitoare. Prea vorbitoare. O întrebare, 30 de răspunsuri. Simultane, de multe ori. Dacă a fost greu? Nu mai țin minte. Știu însă că a fost frumos. Că a fost o bucurie să-i văd crescând. Să comunicăm. Să ne spunem deschis ce așteptăm unii de la alții. Să ne ferim de ipocrizii și de zâmbete de circumstanță. Să ne păstrăm umorul chiar și sub amenințarea cu nota (doi, evident!). Să-i felicităm din suflet pe cei care au câștigat. Să le strângem, cu prietenie, mâna celor care au pierdut. Să suportăm un pictor olimpic la Civică, marcat pe viață de performanța lui. Să adunăm în aceeași bancă stelele, calculatoarele, poezia, romanul, spațiile Barbilian, mărușul lui Newton etc... etc... etc... Adică să fim Echipa de la a IX-a A!

prof. Adriana Bogatu

Olimpicii clasei IX A:

(de-a lungul timpului)

Moise Gabriel, Andrei Radu, Tatomir Alex, Dinu Adrian, Bercariu Miruna, Popa Stefan Andrei, Gîrbacea Razvan, Sbirnea Raluca, Tiganoiu Maria, Pupezeanu Radu, Budan Andrei.

Despre olimpicii de la celelalte clase,
în numărul următor! :)

Recviem pentru un licean

În luna mai, timpul nu mai are răbdare. Suntem deja cu un picior în vacanță și cu altul frânt în groapa abisală a tezelor, afundându-ne, ca în nisipuri mișcătoare, în drama mediilor anuale (sau comedie, după caz). Marcat de apariții și dispariții înșelătoare, speranțe risipite de noile adăugiri ale materiei examenelor naționale și de o prolifică participare la olimpiade, acest an școlar merită un review demn de premiile Oscar. Vom vorbi, însă, doar de clasa a IX-a A, pentru că, la urma urmei, fiecare colectiv își are propria poveste.

A noastră a început tumultuos cu un anunț menit să ne sfâșie melancolia de după examen: „Vine BAC-ul!”. Exasperant în esența lui, mesajul a eșuat lamentabil în încercarea de a ne face să învățăm; balul era un subiect tabu prezent în mințile tuturor visătorilor pe geam. Astfel, la sfârșitul primului semestru, viața de liceu impregnase în memoria noastră, în egală măsură, mândria de a avea în clasă bobocul orașului și nepăsarea cruntă a elevului oropsit de școală care, împiedicându-se de vectori la mai toate materiile de real și de lungi romane la celelalte, se gândește serios să își depună CV-ul decadent la cel mai apropiat McDonald's. Pentru a ne acomoda cu spiritul prietenos de peste dig, putem rezuma problema într-un mod patriotic, recunoscând în sinea noastră că „am brăilit-o”.

În așteptarea fierbinte a vacanțelor, ne rugăm mai ceva ca la ora de religie pentru un 10 „de Crăciun”, „de Paște”, „de cutremur”, „de ziua de naștere a bebelușului regal” etc. Degeaba însă. Dezastrul inevitabil din catalog ne zgârie adânc cu cioburile rămase din mândria de gimnaziu a mediilor mari. Unii ar prefera mai degrabă să fie loviți cu parul de capul familiei Moromeților decât să scrie un eseu de trei pagini despre romanul cu același nume (sau să devină experți precoci în economie din cauza datoriilor pentru revista Terra). Dăm din vacanță în vacanță, din Paște în 1 Mai și Rusalii, cum se poate aștepta cineva să învățăm când avem nevoie de 3 zile de odihnă plus 3 de acomodat cu ora, 2 de vizionat episoadele ratate, 4 de copiat lecțiile sărite... Câte or fi? E greu cu matematica. Pentru a nu face o greșală, mai bine ne oprim din numărât, urmând sfatul Poetului ce spune că „foarte multe sofisme nu se nasc din lipsă de logică, ci din prea multă logică”. Rămâne de văzut, peste trei ani, cât am sacrificat pentru cauza nobilă a gândirii în exces.

Acestea fiind zise, încheiem anul școlar plimbându-ne relaxați prin purgatoriul milei, inventând strategic numeroase povești pentru a întoarce în favoarea noastră deznodământul ultimei ieșiri la tablă. În sfârșit intrăm, grăbiți și împăcați, într-o prea scurtă hibernare intelectuală. Doar undeva, în străfundul minții noastre, rasună încă frânturi din marșul funebru mozartian pentru sufletul neodihnit al unui 5 la muzică.

Miruna

Aventuri la olimpiade

Totul a început, vesel, atunci când am reușit să mă calific la două olimpiade naționale cu diferență de o zi între ele. Ce putea fi mai frumos? Nu îmi imaginasem până atunci că o să fiu atât de obosit sau stresat, dar aceste lucruri să zicem că nu au fost decât "detalii tehnice".

Prima a fost Olimpiada de Informatică de la Târgoviște... Ceea ce mi-a stârnit curiozitatea, dar și admirația, a fost felul oamenilor de acolo de a se organiza. A fost amuzant să stau la o coadă de vreo o sută de oameni pentru masă la cantină (asta a fost în prima zi, apoi mi-am învățat lecția, și fie dacă îmi era foame sau nu, eu tot mergeam printre primii doar ca să îi văd pe alții cum se enervează stând la coadă). La premiere din nou a fost prea mare înghesuială, cine știe, poate cei de acolo așa sunt obișnuiți, dar până la urmă a fost ok, considerând că am avut cazare bună.

După ce am obținut medalia de argint mult dorită, am plecat cu tatăl meu cu mașina spre București (unde să fie organizată Olimpiada de Matematică dacă nu în capitală?). Să nu mai zic că am mers pe o ploaie torențială, GPS-ul nu mai era o opțiune întrucât nu mai aveam baterie la telefon, dar totuși am ajuns în aceeași zi în care am plecat.

De cazare, ce să spun, când am aflat că stăm la Rin Grand Hotel, am rămas interzis, hotel de 4 stele, 15 etaje, camere de lux, toate facilitățile, comparativ cu căminul de la Târgoviște. Marea problemă a fost totuși faptul că eram cazat în cameră cu doi băieți într-o cameră cu două paturi; eu fiind ultimul sosit, evident că nu mai aveam pat. Ce puteam să fac, am fost nevoit să aștept o noapte pentru a-mi găsi o cameră liberă, norocul meu, chiar cu cei din lotul meu de clasa a noua și a opta (nu mai menționez scandalul făcut la recepție și motivele date de recepționar, un om cât se poate de logic, ce cred că a folosit de cel puțin 15 ori cuvântul Minister în toată convorbirea noastră).

Trecând peste asta, primul prânz a fost extraordinar.... Am mers cu autocarul până la fundația Lumina (2 ore) pentru a primi un sandwich cu cartofi și carne de pui și să nu uităm de un Granini (doar micul dejun era gratis la hotel). Nu mai zic ce mirați am fost, dar asta e. Pe lângă faptul că aveam medalie de argint înainte de contestație și după m-am trezit cu medalie de bronz... nu țin minte alte părți rele. Oh, ba îmi amintesc că nu am stat la premiere pentru că sala nu permitea accesul tuturor, fiind prea mică, dar a fost bine că am plecat mai devreme.

Părerea mea este că am câpătat multă experiență din aceste "aventuri", am învățat cum e să dormi cu capul pe masă sau pe jos, fără pernă, cum să mă descurc cu metroul în București sau cum să stau la coadă (ceea ce nu voiam neapărat să învăț). Mă bucur că am avut această plăcere de a cutreiera țara și de a-mi demonstra capacitatea de muncă și perseverența și sper că la anul voi mai avea parte de așa ceva.

Le Guba

În spatele performanței

Indiferent la câte concursuri ai participa, vor exista momente în care emoțiile apar. Cu cât dobândești mai multă experiență, cu atât înveți să le stăpânești mai bine, dar ele nu dispar complet. Cred că e o reacție firească. Pentru asta te-ai pregătit, pentru momentul în care susții proba, și e normal să ai emoții. Nervozitatea s-a adunat fără să îți dai seama și acum dorește să iasă la iveală. Poți să simți cum inima îți bate mai tare, cum îți tremură puțin mâinile, iar un picior se bătaie incontrolabil și încerci să îl oprești. În astfel de momente nu contează ce premii sau medalii ai luat în fazele de dinainte; ești un simplu concurent. Apoi respiri adânc și te concentrezi pe subiecte. Nu ai timp de pierdut. Trebuie să rezolvi cât mai bine problemele în durata alocată. E posibil să te panichezi când observi că mai ai câteva minute și nu ai terminat, dar nu obții nimic dacă faci acest lucru. E nevoie să utilizezi intervalul rămas cât mai eficient. După ce expiră orele acordate rezolvării subiectelor, ți se ia o piatră de pe inimă, deși în sine ta ai senzația că puteai face mai bine. Îți spui „Asta e!” și te întorci acasă sau la locul de cazare, așteptând să apară rezultatele. Abia atunci ești cu adevărat liniștit.

Deși participarea la concursuri și olimpiade a devenit ceva obișnuit pentru mine, am avut parte de aceste momente la majoritatea competițiilor. Mă pregătesc de la începutul anului școlar, nu mai e prima dată când merg la o fază națională a olimpiadei și totuși am mereu emoții. Însă, din fericire pentru mine, știu din ce în ce mai bine cum să le stăpânesc când apar.

Anul acesta m-am calificat la Olimpiada Națională de Fizică, organizată la Vaslui. La început nu eram mulțumită de organizare, dar apoi am realizat că nu e nevoie să mă axeze pe acest fapt, ci să mă concentrez pentru probele ce urmau să aibă loc. La prima dintre ele, cea experimentală, am fost mirată din cauza unui subiect la care nu mă așteptam pentru că acesta nu intra în materia de pregătit pentru olimpiadă, dar mi-am amintit formula și am reușit să iau un punctaj destul de bun. Proba a doua, cea teoretică, părea ușoară la prima vedere, însă, în timp ce rezolvam exercițiile, mi-am dat seama că rezultatul contrazicea datele problemei sau chiar că nu puteam ajunge la un rezultat din cauza unei necunoscute. Totuși, am obținut puncte suficiente pentru a primi medalia de argint. Colegii mei au avut de asemenea rezultate foarte bune, respectiv o medalie de aur, trei de argint și două de bronz. Astfel, ne-am reprezentat județul cât am putut noi de bine și am fost felicitați când ne-am întors acasă.

În concluzie, eu cred că, dacă te pregătești suficient, poți să excelezi, chiar dacă vor apărea momente în care îți va fi greu. Tot ce contează este să treci peste acestea și să perseverezi.

Stell

Impresii de la olimpiadă

Anul acesta mă bucur că am avut oportunitatea să particip la două olimpiade naționale. A fost o experiență unică, deoarece a fost și primul meu an în care am participat la o fază națională. Am avut mari emoții la început, dar până la urmă s-au dovedit a fi constructive, astfel că am reușit performanța de a obține premiul I la olimpiada de limba germană. Întotdeauna un rezultat bun nu vine doar cu o dorință, dar și cu efort și pasiune pentru obiectul respectiv. Asta ar fi veșnica rețetă a succesului pentru ... cam oricine în viață. Consider și că, înainte de toate, nu ar trebui să existe dorința unitară de a lua cu orice preț un premiu, ci o viziune amplă asupra întregii competiții ca o modalitate de a deveni mai bun în ceea ce îți place.

Olimpiada a reprezentat o experiență nouă, frumoasă, care mi-a permis atât să vizitez niște locuri în care nu mai fusesem, cât și să cunosc oameni care mai de care mai „interesanti” din toate colțurile țării. Olimpiada nu trebuie văzută neapărat ca o competiție îngrânată, în care fiecare e gata să ucidă pe altul, ci, din contră, ca un schimb de experiență între „pasionați”. Personal, săptămâna olimpiadei mi s-a părut o tabără, nicidecum un front de război. Din păcate, au existat și oameni care te fixau întotdeauna cu ochii după colț și care sperau să cazi în orice moment și să îți rupi gâtul. Mare păcat că astfel de oameni adaugă niște tușe reci tabloului olimpiadei. Îmi amintesc că în lotul unui județ din apropiere era un băiat cu față de Tuthankhamon și niște dinți de castor, săracu’, părea evadat de la un sanatoriu.

Premierea e întotdeauna momentul lacrimilor sau al bucuriilor. Sperând să te strige printre primii, te foiești mai ceva ca un urs în plapumă, bătâi din picioare, pleci, te întorci, îți mai iei ceva de mâncare. Și atunci când te strigă, te simți copleșit de nimic. Cam da, nimic. Ești ceva gen: hai să dăm mâna cu fiecare, să ne pupăm și să revenim la loc.

Bucuria și mulțumirea te cuprind ulterior. La germană era un baiat tot de a 9-a, zis, reprezentativ, Neamțu’, care a luat premiul III. Când a urcat pe scenă, a dat un bro-fist cu inspectorul general de la Focșani, iar când a dat mâna și cu reprezentantul Wolfgang de la institutul Goethe, i-a zis unui om de pe scenă: „Fă-mi o poză cu neamțu’”. Bine că Wolfgang nu știa românește și a continuat să zâmbească din mustăcioara lui bavareză. Geiler Kerl!

Inevitabil, vine acel moment când te desparți de oamenii de care te-ai atașat, cu care ți-ai petrecut toată săptămâna și cu care ai făcut tot felul de prostii. Chiar îmi amintesc de o fată care a izbucnit în lacrimi, îmbrățișându-ne puternic pe toți. E un moment în care nu știi dacă o să îi mai revezi vreodată, dacă prietenia va rezista distanței. Sunt clipe uneori chiar dureroase. Microbuzul te duce acasă, parcă te smulge din acea lume. Olimpiada se sfârșește, dar rămâi în orice caz câștigat.

Făinică

Cu ochii spre stele

După multe emoții, stres și ore de lucru interminabile, am reușit să mă calific la faza națională a Olimpiadei de Astronomie și Astrofizică. Mă simțeam împlinit și realizez că nu am muncit în van, cu toate că am mai avut astfel de experiențe în trecut. A urmat o lună plină de frământări și de resemnări. De fiecare dată când nu îmi ieșea o problemă, mă întristam și credeam că nu o să mă ridic la nivelul așteptărilor. Aveam însă mereu în minte vorbele profesorului meu, care au fost motorul tuturor acțiunilor mele din această perioadă: "Ești făuritorul propriului tău destin" sau "Un drum fără obstacole probabil nu duce nicăieri..." A venit și ziua plecării. Dimineața, fețele noastre arătau oboseala acumulată, emoțiile, dar și nerăbdarea. Pe drum, toată lumea repeta și punea diverse întrebări, doar eu încercam să mă relaxez și să uit câteva clipe de astronomie.

În prima zi am preferat să mă detașez, să descopăr Buzăul și oamenii de acolo. După plimbări lungi, cu multe gânduri, a venit seara...ultimul moment de "libertate". Spre uimirea mea, m-am trezit relaxat și fără emoții. Mă uitam la ceilalți și se citea pe chipurile lor presiunea creată de apropierea momentului pentru care am muncit atât. După ce am ajuns în sală și mi-am pregătit instrumentele de scris, gândurile negre au început să curgă.

La vederea problemelor, am avut un moment de panică, fiindcă aveam impresia că nu știam nimic. Stăteam uitându-mă pe pereți când ceva m-a lovit. O idee! M-am apucat cu seriozitate de subiecte, iar ideile și formulele se așterneau cuminti pe hârtie. La un astfel de concurs trebuie să ai multă experiență, să fi lucrat foarte mult înainte și diversificat. Nu trebuie să te ferești de lucruri aparent simple, acelea te ajută "să-ți faci mână"

la probleme, te ajută ca unele lucruri să devină automatisme, să nu uiți sau să nu încurci formule. La un astfel de concurs, exercițiul își spune cuvântul, deoarece ești presat de timp, totul este contra cronometru. După multă tensiune și transpirație, am reușit să abordez toate subiectele. A venit momentul predării lucrării. Sperând că rezolvasem totul bine, i-am înmănat foile profesorului din sală.

Am hotărât că, odată cu terminarea probelor, trebuie să uit până și cea mai simplă formulă, să îmi eliberez mintea. Seara, ne distram copios cu diverse copilării pe care le făceam, de la ascunderea hainelor, până la aruncarea parașutelor confecționate de noi pe geam. Am realizat în acele câteva zile petrecute cu colegii mei, unii noi, alții mai vechi, că o olimpiadă este o ocazie de a ne cunoaște mai bine, am descoperit și alte puncte comune, în afara pasiunii pentru astronomie care ne-a adus împreună în acel loc. Indiferent de cât de mult am încercat să evit stresul și emoțiile, ele tot existau în așteptarea rezultatelor. Am obținut locul 12, adică medalia de bronz din partea Societății Române de Fizică. Am fost trist, simțeam că totuși nu am dat tot ce am putut. La festivitatea de premiere, vedeai figuri deja cunoscute, auzai nume deja consacrate, unele fețe erau mai zâmbitoare, altele un pic abătute, "veteranii" concursului deja nu mai aveau emoții. Însă momentul când erai chemat pe scenă, aplaudat, și ți se înmâna medalia sau premiul, timpul parcă se oprea în loc. Era clipa ta, momentul tău ...

La întoarcere, am fost tot drumul gânditor, dar știu că voi repeta această experiență și în anul următor, iar gândul revederii colegilor m-a înșeninat.

Înstelatul

Facebook-ul

Indiferent de vârstă, ca orice persoană care se respectă, trebuie să ai și tu un cont de Facebook. În caz că ești printre cei 1% care nu au cont de Facebook, îți poți face unul în doar câteva secunde, urmând ca apoi să devii dependent și să îți petreci trei sferturi din viață stând pe Facebook.

Ce sunt like-urile?

Like-urile semnifică onoarea. Indiferent dacă ți-ai implorat toți prietenii să îți dea like, dacă ți-ai făcut nenumărate conturi și ți-ai dat like singur sau dacă dai sute de like-uri la persoane necunoscute ca să primești unul înapoi, acestea ar trebui să demonstreze cât de cunoscut ești și cât de bine arăți.

Ce sunt comentariile?

Comentariul este cea mai simplă modalitate de a te băga singur în seamă. Cu ajutorul acestora le poți arăta "prietenilor" că nu ai uitat de ei, cu toate că nu v-ați mai văzut de câteva luni. Ele sunt folosite și în cazul în care îți place de o fată/un băiat și îi comentezi la o poză recentă cu ".*", care cu siguranță o/il va da pe spate, arătându-i dragostea pe care i-o porți.

Care este cheia succesului?

Ca să fii un "om de succes" pe Facebook și ca toți ceilalți să te invidieze, trebuie urmați acești pași:

- 1) numărul de like-uri de la poza de profil trebuie să fie mai mare decât IQ-ul celui/celei din poză.
- 2) în fiecare zi trebuie să dai share la cel puțin o melodie pentru a-ți arăta gusturile rafinate în materie de muzică.
- 3) să comentezi la numeroase poze/statusuri/videoclipuri, plecând de la principiul "mult, prost și fără rost".

Explosy3

Summer is coming

Cred că oricine cunoaște faimoasa expresie a lui Sean Bean din la fel de binecunoscutul serial "Game of Thrones": "Winter is coming." Dacă personajelor încontinuu-muritoare le era frică de pericolele din Nord, ei bine, această frază poate fi adaptată și umilului elev român, în forma "Summer is coming". Adică, de ce nu? Și chinul CNNB-ist își aduce aminte cu groază că la vară, când orice elev normal își începe perioada de relaxare/hibernare (după caz), pentru el încep: examene, probe de BAC, corigențe, admiteri ș.a.m.d. Dar, înainte să vă speriați, trebuie să vă spun că nu e chiar așa de rău pe cât pare. Adică, până la urmă, nici familia Stark nu a dispărut cu totul! Speranță încă mai există. Dacă vă descurcați foarte bine la examene, dragi colegi de la a opta, puteți câștiga încă patru ani fabuloși în instituția visurilor voastre (alături de toți cei pe care îi iubiți). Dacă nu, Liceul Agricol vă așteaptă cu brațele deschise și cu tractorul pornit (și, înainte să aruncați la gunoi această variantă, aflați că agricultura reprezintă 7% din PIB, generând peste 18 miliarde de euro anual). Cât despre stimabili compatrioți care termină liceul, știți cum e vorba: "Iei bacu", nu iei bacu' ... semințele tot același gust are". Spor la cultivat!

Între timp, elevii din celelalte clase o duc mai bine (nu perfect, ci precum Lannister-ii, doar vreo 3 sezoane). Consideră că deocamdată lumea e în mâinile lor, dar timpul trece oricum. Așa că ei își dau liniștiți tezele, privindu-i cu milă pe colegii aflați într-o situație tristă. Dar, până la urmă, am trecut și noi prin asta. Nu sunteți primii și nici ultimii chinuți ai sistemului de învățământ, așa că cei scăpați (momentan) vă transmit o călduroasă urare: Deal with it.

Profu'

Noroi printre stele

Ce reprezintă oare multitudinea de concursuri existente astăzi? Sunt ele doar o modalitate de a-ți arăta superioritatea față de ceilalți, doar niște întreceri lipsite de etică și morală? Bineînțeles că nu. Deși unii le percep astfel, probabil din lipsă de interes, pentru mine ele reprezintă atât o extensie pentru pasiunea de a cunoaște, cât și o modalitate de a o cultiva. În opinia mea, singurul motiv pentru care concursurile sunt organizate este pasiunea, atât a celor care le-au înființat, cât și a celor care participă. Consider că dorința fiecăruia de a studia ar trebui dezvoltată independent de concursuri, însă, din păcate, ele sunt singura modalitate prin care poți aprofunda cu adevărat, eficient, cunoștințele. Vă pot spune că olimpiadele au, pe lângă partea arhicunoscută a concursului efectiv, și alte avantaje, precum prietenii noi și bucuria de a fi împreună cu ei. După părerea mea, acesta este unul dintre cele mai bune lucruri pe care le poți face la o olimpiadă. Oportunitatea de a întâlni prieteni cu aceleași pasiuni ca și cele proprii nu apare foarte des în viață și e bine ca oricine are această șansă să profite de ea.

De asemenea, olimpiadele reprezintă, pe lângă multe altele, o deschidere către lumea din exterior, oferind numeroase oportunități. Unul dintre lucrurile speciale care mi s-au întâmplat a fost momentul în care l-am întâlnit pe domnul profesor Mihail Sandu, ale cărui culegeri și probleme m-au fascinat din clasa a șasea. Însă nu numai profesorii, ci și problemele sunt cele care formează amintiri, împreună cu toate bucuriile și frustrările care le-au însoțit inițial. O problemă poate fi compusă în așa fel încât, datorită curiozității oamenilor, să fie descoperită și apreciată. Deși uneori condițiile nu sunt foarte bune, noii prieteni te fac să uiți de acest aspect, te antrenează în jocuri și discuții pline de amuzament, iar toate nemulțumirile tind să dispară, astfel că și timpul tinde să încetinească sau să accelereze, după caz. În asta constă, de fapt, o adevărată prietenie, nu numai în cadrul olimpiadelor. În final, doresc să menționez faptul că cel mai important lucru rămâne curiozitatea, corelată cu pasiunea, acestea fiind singurele lucruri care deschid oportunități.

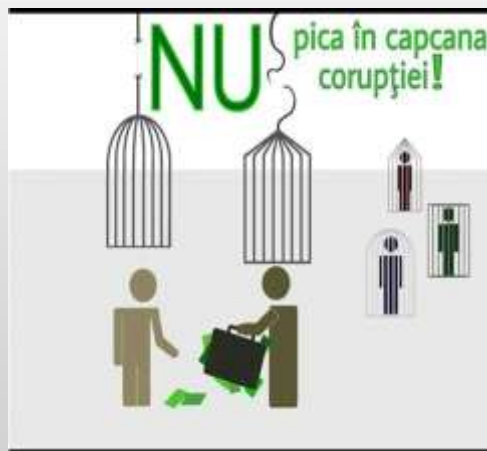
adidd

Cei trei zmei și capcana de plastic

Cu ceva timp în urmă, circa o lună, am fost invitați în amfiteatru de către directorul școlii, neștiind cu ce scop. Ajunși acolo, am întâlnit o reprezentantă a Direcției Generale Anticorupție, care ne-a vorbit despre fraudă și consecințele ei. În urma acestei prezentări, prietenul meu, Pupezeanu Radu, a decis să formeze o echipă cu care să participe la un concurs ce implică realizarea unui afiș anti-fraudă. Creatorii afișului câștigător din fiecare oraș urmau să se ducă la Orăștie cu scopul de a concura pentru cel mai bun afiș din țară. În mod surprinzător pentru mine, prietenii mei, Pupezeanu Radu, Rădulescu Andrei Cristian și Roescu Sabin Mihail, au câștigat la faza județeană și, în mod și mai surprinzător, au avut totodată cel mai bun afiș din țară. Acesta urmează să fie imprimat pe tricouri și pe o pancartă pusă la Prefectură.

În concluzie, cei trei participanți au realizat un afiș care a reprezentat mai mult decât bine fraudă și consecințele ei, fiind demni de orice laudă.

Aparatele de cafea

Toată lumea vorbește despre elevii Colegiului Național "Nicolae Bălcescu" și despre rezultatele acestora, dar nimeni nu vorbește despre adevărata atracție a școlii, aparatele de cafea. După cum bine știe toată lumea, în liceul nostru există, ascunse de ochiul lacom al mulțimii, trei astfel de aparate: câte unul în fiecare corp de clădire și încă unul, care nu prea își avea rostul, la magazin... poate doar în folosul loialilor străjeri ai școlii noastre, care își duc veacul prin preajma chioșcului. Există o adevărată bătălie între magazin și școală, atenuată deseori de dispariția sau defec-tarea subită a automatelor de cafea de pe holuri, ceea ce a încurajat, bineînțeles, comerțul cu fise. Prezența mai degrabă fantomatică a aparatelor de cafea a dus la împărțirea elevilor în trei tabere: „elevii școlii”, „elevii chioșcului” și „elevii nimănu”, ei fiind cei care nu se lasă seduși de aroma înșelătoare de cafea ce plutește prin școală ca într-o cafenea turcească de pe malul Dunării.

Ambele tipuri de aparate au atât avantaje, cât și dezavantaje. În primul rând, automatul magazinului impune un preț mai ridicat, 1,50 lei, pe când cel din incinta liceului îți oferă, umil, orice îți pofteste inima, la prețul de 1 leu. Se constată experimental că automatele din școală „fură” bani (bagi banul și nu primești nimic sau, în cel mai bun caz, apă), iar paharul are o tendință sadică de a se revărsa din locul în care este prins direct pe picioarele doritorilor. Fiecare cu preferințele lui.

Cred că mulți dintre noi au încercat trucul cu bancnota și cu scotch-ul, dar, pentru amatori, voi menționa faptul că nu are niciun efect, e doar o pierdere de timp. Totuși, îndrăznesc să spun că aparatul din chioșc stă ceva mai bine la capitolul "Specificații tehnice". Încă nu am avut probleme!

Spor la băut (cafea) !!

Panamera

89!

După vacanța intersemestrială (31 ianuarie - 8 februarie), elevii au așteptat, bineînțeles, următoarea vacanță. Până pe data de 6 aprilie (6 aprilie - 10 aprilie -> Săptămâna Altfel), ei și-au petrecut 8 săptămâni = $8 \cdot 7$ zile = 56 de zile, $56 - 8 \cdot 2$ (weekend-urile) = 40 de zile la școală, însă 45 de zile ne-au despărțit de vacanța de primăvară, în care nimeni nu a ezitat să-și umple stomacul cu mâncărurile specifice acelei perioade: friptură de miel, cozonac, ouă, drob de miel etc.

Întorși la școală pe 20 aprilie, noi știam că următoarea vacanță este tocmai la vară, însă nu putem învăța încontinuu atata vreme... așa că am avut un weekend prelungit. Cine nu iubește ziua de 1 Mai? Cea mai frumoasă vineri de când a început școala. La cele 45 de zile de așteptare mai adăugăm 9. Așadar, în total, oglinditul lui 45.

Deja suntem în luna mai... vom merge la școală în fiecare săptămână... DAR luna iunie începe cu o sărbătoare! Luni stăm acasă! Nu se întâmplă acest lucru pentru ca este Ziua Copilului (cu toate că ar fi un cadou minunat), ci pentru că sunt Rusaliile. Putem să ne gândim că în mai puțin de 4 săptămâni vom avea din nou un weekend prelungit. Acum va fi cea mai frumoasă zi de luni de când a început școala! Făcând un calcul, ajungem la $54 + 4$ săptămâni $\cdot 5$ zile (fara weekend-uri) = 74 de zile petrecute la școală (gândindu-ne la faptul că toți au fost prezenți... cu toate că multe persoane au avut nevoie de o zi de refacere după 3 mai).

Ei bine, acum chiar că nu mai avem weekend-uri prelungite. Nu mai avem timp de ele, pentru ca vacanța mare e la doar 3 săptămâni depărtare, 21 de zile. La școală vom mai fi încă 15 zile. Bineînțeles, aici nu îi includem pe cei din clasa a 8-a și clasa a 12-a. Ei mai au de învățat...Noi le urăm SUCCES!

Trăgând linie, până la marele concediu al elevilor, noi stăm la școală 89 de zile! 89 de zile în care ne-am trezit devreme, 89 de zile în care unii au fost ascultați la tablă, 89 de zile în care s-au luat note începând cu unu, 89 de zile în care am mai chiulit, 89 de zile pline de teste și teze, 89 de zile în care ne rugam de colegi să ne dea mâncare, 89 de zile în care mulți dintre noi au fost bătuți la cap să șteargă tabla și să cumpere cretă (meseria de elev de serviciu), 89 de zile în care s-au copiat teme, 89 de zile în care sunetul clopoțelului însemna scăpare, 89 de zile care nu s-au terminat! Deja visăm la vacanță, dar nici măcar o teză nu am dat și nici de 1 iunie nu am trecut.

Mai avem puțin și după vom putea spune "Bună dimineața" la ora 12, dar până atunci hai să mai învățăm și să mai citim articolele din această revistă.

Flower Power

Și România e frumoasă

Întotdeauna am urât expresia „a nu vedea pădurea de copaci”. În primul rând pentru că nu o înțelegeam în întregime. Toți visăm să călătorim în lumea largă și, nu mă înțelegeți greșit, și eu vreau, însă cred că prea trecem cu vederea anumite lucruri din România pe care oamenii din alte țări își doresc să le descopere. Nu ne vedem țara din cauza multitudinilor de dezavantaje pe care le are. Până recent, nu am realizat că dezavantajele sunt un lucru prezent în orice țară.

De exemplu, până de curând nu știam că cea mai spectaculoasă cascadă din lume, potrivit unei publicații, este Cascada Bigăr din Banat. E un loc unic, care nu seamănă cu nimic din întreaga lume și care merită văzut, însă este neglijat și nu capătă atenția pe care o merită din partea românilor.

Toată lumea a auzit de Marele Canion din SUA, nu-i așa? Ei bine, nu cred că măcar jumătate dintre acele persoane au auzit de Rezervația Naturală Râpa Roșie, un fel de Marele Canion al României. Apărută prin eroziune în județul Alba, nu atrage vizitatori prea mulți. De ce? Probabil din cauza ignoranței de care dau și eu dovadă.

Pe lângă o diversitate geografică imensă, folclorul românesc este interesant și aduce farmec multor locuri, precum Cheilor Corcoaei, din județul Gorj. Datorită formei lor bizare, se zice că, pe vremuri, aici trăia un balaur care, încercând să scape în urma unui atac, s-a retras printre stânci și a lăsat urmele prezente cu imensa lui coadă.

Acestea sunt doar trei locuri dintr-o multitudine care merită apreciată. Dacă natura a făcut asta, și noi putem să le vedem. Din păcate, nu am vizitat niciunul dintre aceste locuri. De fapt, nu știam de existența niciuneia dintre aceste atracții, cu excepția Cascadei Bigăr, despre care am aflat întâmplător, dintr-un articol. Deși celelalte sunt la fel de frumoase, sunt într-o veșnică umbră și nu e corect.

P.S. Îmi cer scuze pentru calitatea pozelor. Nu ne permite bugetul să le scoatem color, însă asta vă acordă șansa să căutați mai multe despre ele, nu-i așa? Google them :) :)

girl_online

Cuplurile de la IX A

Când intri în clasă și vezi doi băieți îndrăgostiți învârtindu-se ca la patinoar în spatele sălii, adresându-le telefonic iubitelor lor întrebări precum "La cât te iau azi de la școală?" sau "Cât ai așteptat autobuzul? ", știi că ai nimerit la a IX-a A. Încă îmi mai amintesc un episod din Familia Flinstone în care un personaj a mers atât de mult în același loc încât a făcut un gol în podea și mă întreb câte dimineți mai trebuie să treacă pentru ca cei doi băieți să recreeze această scenă. Adevărata întrebare este după cât timp cele două iubite vor trimite faimosul mesaj "Ne despărțim" odată ce băieții nu mai prind semnal din gaura din podea.

Bineînțeles că există și "norocoși" care și-au găsit "marea iubire din liceu" chiar în propria clasă și, astfel, își conservă minutele din abonament. Pentru a nu afecta integritatea vreunui tânăr îndrăgostit, am să numesc cele două cupluri de la IX A "România" și "America". Par fără noimă pseudonimele, însă nu cred că altele s-ar fi potrivit mai bine.

Primul cuplu, România, este cel mai longeviv și, precum țara noastră, a așteptat ca lucrurile să meargă de la sine. A avut nevoie de ajutor din exterior pentru a se forma și, așa cum și în țara noastră se așteaptă până la alegeri pentru a se mai schimba câte ceva, și cei doi îndrăgostiți așteaptă momentul oportun pentru a se cunoaște mai bine. Probabil că par un adevărat consilier de cupluri, dar de fapt este singura mea explicație care motivează de ce le-a luat atât de muuuuuult timp...

Cuplul America este cu adevărat un fenomen pentru că evoluția sa este la fel de șocantă precum cea a țării: colonii, războaie, bombe, introducerea vizei, zgârie-nori, președinte negru etc. Și bineînțeles că au existat momente dramatice precum prăbușirea Turnurilor Gemene, dar spiritul american nu încurajează amărăciunea, așa că viața merge înainte.

În concluzie, niciun cuplu de la IX A nu are una dintre acele relații la care fetele singure visează, dar nici clasa a IX-a A nu este clasa visurilor niciunui elev.

Gaița

Între normal și paranormal la Lepșa...

După zeci de certuri, după ce ne-am hotărât și ne-am răzgândit de mii de ori, am reușit să plecăm la Lepșa cu domnul diriginte. Bineînțeles că acest 1 Mai a fost unul mai fericit, mai nebun și mai agitat ca oricare altul!

Primul șoc a survenit atunci când ne-am dat seama că nu aveam semnal deloc, nicăieri (nu, nici la geam, nici afară, nici nicăieri), dar măcar aveam net care se conecta doar atunci când voia el și, plus de asta, trebuia să parcurgi un întreg ritual pentru a putea trimite un mesaj pe Whatsapp (să te învârti de 3 ori în cerc și să te plimbi prin cameră în speranța că vei putea prinde și tu măcar o liniuță de semnal).

Apoi am descoperit mansarda, care s-a dovedit a fi cea mai frumoasă „cameră” din toată vila. Acolo au dormit 7 persoane, printre care, bineînțeles, și eu. Scările erau ok, numai că o parte dintre noi au făcut cunoștință cu ele într-un mod mai neplăcut. De exemplu, în prima seară, când am vrut să cobor din mansardă, am uitat de ultimele trei trepte și am avut un contact mai bizar cu ușa camerei din fața scării, nimic grav.

O altă parte interesantă din această excursie a fost că a trebuit să gătim singuri. Aici, mulți dintre noi și-au descoperit talentul. În prima seară, am mâncat pulpe (puțin crude), dar au fost comestibile. Apoi zeci de întrebări fără răspuns au fost adresate, gen: "ce se pune întâi, mălaiul sau apa?" sau de ce unii puneau laptele, zahărul, și apoi cafeaua în ceașcă. Spălătul vaselor s-a dovedit o experiență anevoioasă. La început, după ce ne-am certat o oră pe această temă, doi au rămas să spele vasele. Le-au spălat, nimic de zis, doar că le-au lăsat cu clăbuc și s-au gândit și la proprietară... i-au lăsat și ei, ca să nu se plictisească. Seara următoare a ieșit o ceartă și mai mare și, până la urmă, a ajuns să spele vasele șoferul!!!

Despre Gepetto, soția sa blondă și mincinoasă (știi că în poveste Pinocchio era cel mincinos, dar aici e vorba despre mama lui), bucătarul nervos, Ionela, comandă și pizza nu cred că mai e nevoie să vă povestesc, pentru că sunt sigură că au făcut-o alții în locul meu, dar trebuie să vă zic despre "plimbarea" de 4 ore prin ploaie (pentru că trei dintre colegii nostri s-au gândit să meargă înainte și să nu se oprească până nu termină traseul, chiar dacă afară ploua torențial!).

Noaptea, băieții au sforăit unul mai tare decât altul. Câteodată, nu mă trezeam din cauza sforăiturilor, ci din cauza comentariilor "Hai mă Butzi, las-o încolo de treabă!". Când zgomotul devenea insuportabil, era de ajuns să apuci ceva, orice (o sticlă, o șosetă, o bluză) și să arunci în „inculpat", iar acesta se liniștea (10 minute, nu mai mult).

Am avut printre noi și oameni dornici să învețe lucruri noi, de exemplu imnul României cântat la chitară. Problema era că lucrul acesta se întâmpla la 6 dimineața, pe scară. Ne-am trezit în fiecare dimineață pe acorduri de chitară, iar, când am îndrăznit să întrebăm "Poți să cânti mai încet?" (întrebare stupidă pentru că o chitară nu are volum, dar, credeți-ne, era 6 dimineața, iar noi ne culcaserăm la 4), am primit răspunsul "Dar voi ce ați făcut aseară?" (întrebare retorică)...

Cam atât se poate povesti din tot ce s-a întâmplat la Lepșa pentru că, la fel ca în orice tabără, există și lucruri care s-au întâmplat, dar care nu pot fi spuse...

A.C.C.

Decembre (continuare)

Incredibil! A trecut un an și ea nu și-a atins niciunul dintre obiectivele stabilite la 1 Ianuarie. Ei bine, aproape niciunul. Nu a mai pus deloc pe ea, nu și-a făcut curat în garderobă (nici după un an!!!), tot singură e, a început să scrie o carte, dar nu a mai terminat-o, este la fel de dependentă de cafea și urăște Crăciunul, însă a redus considerabil consumul de dulciuri. "Binișor", gândește Magda.

12:45, Ajunul Crăciunului și ea este încă în pijamale, în fața laptop-ului, citind un articol despre "cum să îți decorezi casa în prag de sărbători". Nici măcar nu poate să înțeleagă de ce citește astfel de lucruri. Și așa nu așteaptă pe nimeni și, sinceră să fie, chiar îi place apartamentul ei. Gata! S-a hotărât, închide laptop-ul și deschide dulapul. Aruncă o pereche de jeanși negri pe ea și un pulover verde, mare și vechi, ce îi scoate în evidență părul roșcat natural. Și acum, unde să se ducă? S-a saturat să stea într-o cafenea plină de oameni pe care nu îi cunoaște și care se uită ciudat la ea. Nu are de gând să se simtă și anul acesta ca o pasăre în colivie. Când, dintr-odată, își amintește ceva. Ștefan! Oare cum mai e? Ce mai face? Crăciunul trecut a fost magic alături de el, însă magia a durat doar trei zile, culminate de un sărut. După aceea, a plecat fără să dea de înțeles motivul. Minunat! Până și prietenii fug de ea! La propriu! Stai așa. "Prietenii"? Ce fel de prietenii sunt aceia care se sărută și apoi dispar și rup orice legătură? "Nu cred că este tocmai cuvântul potrivit", gândește Magda. Și apoi, ah, sărutul! Fir-ar el să fie! De ce trebuia să se întâmple? Ce-a fost în capul ei? În fine, crede că va vomita dacă se mai gândește la seara aia. Buuuun! E 13:20 și încă nu s-a hotărât unde să meargă. Să sune o prietenă? Nu are rost, și așa se va întâlni diseară cu câțiva amici (sperăm!). Vrea să fie singură. Gata! Știe! O să meargă să își cumpere cadou! E cazul să facă asta. "Și merit și puțină ciocolată!" gândește Magda mulțumită și iese pe ușă.

"S-a dus și unicul lucru de care am reușit să mă țin până acum!" (după cinci batoane de ciocolată, credem și noi). Măcar stomacul ei e fericit. Și acum? Nu mai ninge. Ar fi drăguț să se plimbe prin parc. Pff! "Parcul"! Un singur cuvânt și o mie de amintiri! Fir-ar să fie, nu iar!

19:35. Mirific! Mai are aproape jumătate de oră până când trebuie să meargă la petrecere (dacă măcar poate fi numită așa) și ea încă nu s-a schimbat. Nu poate să își dea seama cum a pierdut timpul în halul ăsta. Fără prea multă tragere de inimă, se ridică din pat. Fustă sau jeanși? N-a mai purtat de ceva (mai mult) timp o fustă... eeh, nici nu e cazul. Își pune perechea preferată de jeanși și o bluză neagră din voal, simplă. "Și așa deja e prea mult pentru mine voalul". Puțin rimmel, un ruj închis la culoare și poate pleca. Are de gând să nu stea prea mult.

20:15. Credea că nu mai ajunge odată! A pierdut autobuzul și, după ce a sunat la taxi, i s-a părut că a așteptat o veșnicie, așa că s-a hotărât să meargă 5 străzi pe jos. Un început de seară excelent, nimic de zis! Prietenii ei sunt deja acolo. Alina, prietena ei din copilărie, o întâmpină cu un zâmbet uriaș și cu un pahar de nici-nu-vrea-să-știe-ce în mână. Până la urmă, poate că o să stea puțin mai mult.

20:45. Primul pahar.

21:07. Adevăr sau provocare.

21:15. Prima gafă.

21:20. Alina râde isteric.

21:40. A doua gafă.

22:27. Oare se poate face de râs mai mult decât a făcut-o deja?

22:53. Se pare că se poate. A treia gafă!

22:53-23:46. Nu se știe ce s-a întâmplat în acest interval de timp.

23:46. Ștefan?!?!?

VA URMA...

I.D.

Iubire de-o vară

Am sperat la ceva bun
Ce să mă întregească,
Toți au zis că sunt nebun,
Voiam ca ea să mă iubească...

Și n-am spus nimănui de ea,
Secret era iubirea mea;
Deși prea mult noi nu vorbeam,
Trebuia să-i spun ce ascundeam.

Buni prieteni noi am fost un timp,
Secretul l-a păstrat chitit,
Și pân' la urmă ne-am certat,
Nimic nu am mai discutat.

Apoi ne-am reîmprietenit
Și am fost de nedespărțit
Ca fulgerul de tunet
Sau ploaia de pământ.

Noi mereu ne certam
Și la nervi odată îi spuneam:
„Îmi pare rău că te-am iubit prea mult,
Încât iubirea aceea a dispărut”.

Bineînțeles că a plecat,
În urmă nici nu s-a uitat,
Și am rămas acolo, părăsit,
Ștergând o lacrimă, nefericit.

Puff

CUPRINS

Olimpiade, olimpici și alte povești.....	2
Recviem pentru un licean.....	2
Aventuri la olimpiade.....	3
În spatele performanței.....	3
Impresii de la olimpiadă.....	4
Cu ochii spre stele.....	5
Facebook-ul.....	5
Cei trei zmei și capcana de plastic.....	6
Summer is coming.....	6
Noroi printre stele.....	6
Aparatele de cafea.....	7
89!.....	7
Și România e frumoasă.....	8
Cuplurile de la IX A	9
Între normal și paranormal la Lepșa.....	9
Decembre (continuare).....	10
Iubire de-o vară.....	11

Succes la examene!!!

Că o să aveți nevoie :)

VACANȚĂ PLĂCUTĂ!

Colectivul de redacție:

Radu Andrei

Miruna - Maria Bercariu

Gabriel Moise

Ștefan - Andrei Popa

Profesor coordonator:

Adriana Bogatu

Dacă aveți idei, sugestii sau articole ne puteți contacta la adresa: cnnbistu@gmail.com